

Alte titluri din colecția

CĂRȚILE DE AUR ALE COPILĂRIEI

11	Panza Charlottei	E.B. White	(8)
12	Marele Urs Prietenos	Roald Dahl	(7)
13	Percy Jackson și Olimpienii I: Hotelul fulgerului	Rick Riordan	(12)
14	Povestea unui omuleț din clasa a IV-a	Judy Blume	(8)
15	Tuck pentru totdeauna	Natalie Babbitt	(12+)
16	Cronicile din Narnia I: Nepotul magicienului	C.S. Lewis	(9)
17	Darul lui Jonas	Lois Lowry	(12+)
18	Pippi Sosetica	Astrid Lindgren	(7)
19	O buclă în rîmp	Madeleine L'Engle	(12+)
20	Minunea	R.J. Palacio	(10+)

NATALIE BABBITT

TUCK PENTRU TOTDEAUNA

Ediția a II-a, revizuită

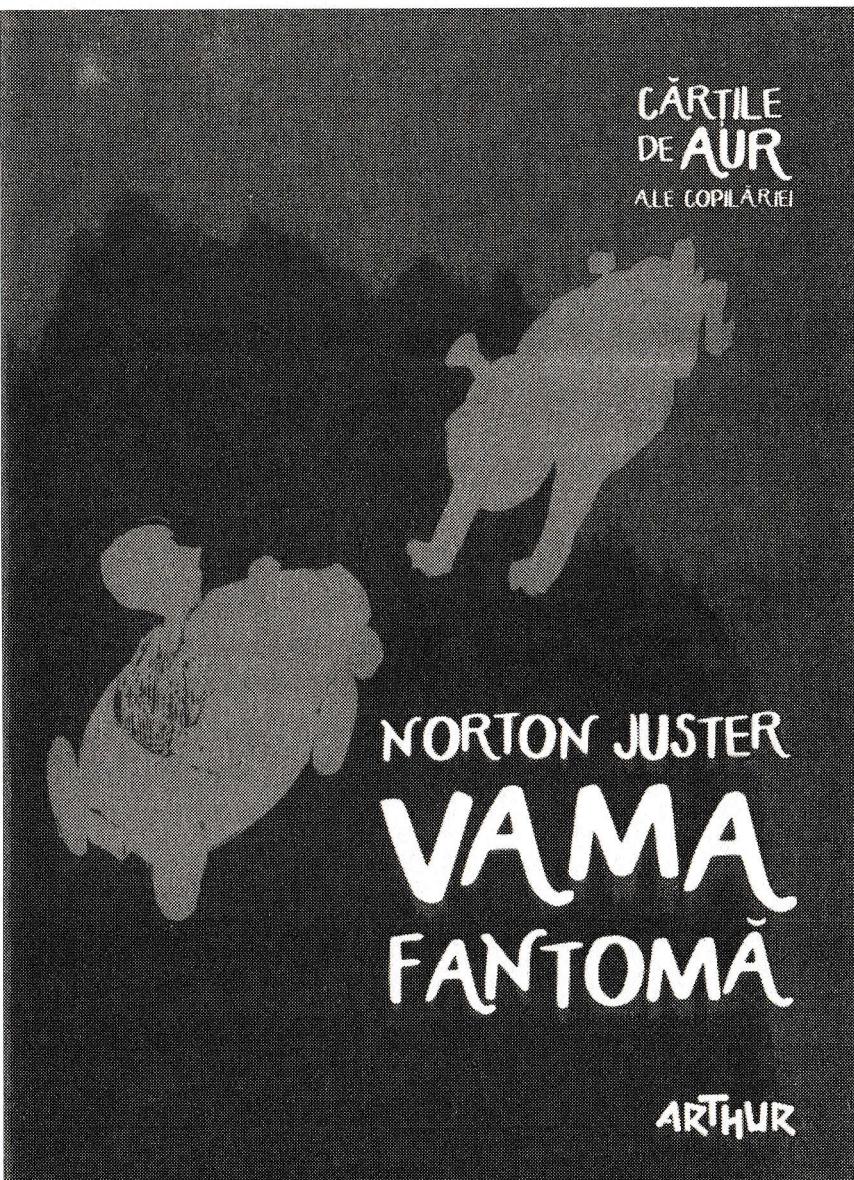
Traducere din engleză
de Tatiana Dragomir**ARTHUR**

Cuprins

Prolog	5
Unu	7
Doi	11
Trei	15
Patru	19
Cinci	25
Șase	34
Șapte	40
Opt	45
Nouă	49
Zece	53
Unsprezece	59
Doisprezece	63
Treisprezece	69

Paisprezece	70
Cincisprezece	76
Șaisprezece	79
Şaptesprezece	83
Optsprezece	90
Nouăsprezece	94
Douăzeci	102
Douăzeci și unu	107
Douăzeci și doi	111
Douăzeci și trei	116
Douăzeci și patru	120
Douăzeci și cinci	126
Epilog	132
Întrebări pentru autoare	138

CĂRTILE
DE AUR
ALE COPILĂRIEI

Natalie Babbitt, scriitoare și ilustratoare americană, s-a născut la data de 28 iulie 1932, la Dayton, Ohio. În copilărie, cea mai mare parte a timpului și-o petrecea desenând și citind basme. Mama ei, pictor amator, i-a oferit primele lecții de pictură. Și, pentru că și-a dorit întotdeauna să devină ilustrator, a frecventat cursurile clasei de pictură de la Smith College. În 1966 Natalie Babbitt ilustra prima ei carte pentru copii, cu un text aparținând soțului ei, Samuel Fisher Babbitt. Încurajată de Michael di Capua, editorul ei, Natalie a început să-și scrie singură textele pe care apoi le ilustrează. În multe dintre scrimeri abordează motivul imortalității. Printre acestea se află și romanul *Tuck pentru întotdeauna*, cea mai reprezentativă scriere a autoarei, distins cu American Library Association's Notable Book Award și Christopher Award, premii dedicate literaturii pentru copii.

Prolog

În toiul verii, și al întregului an, prima săptămână din luna august pare suspendată, întocmai ca roata mare din parcul de distracții care, ajungând sus de tot, în cel mai înalt punct, își oprește mișcarea pentru câteva secunde. Săptămânilor de dinainte sunt doar un urcuș lin, început încă din înmiresmata primăvară; săptămânilor din urmă par o cădere înspre răcoarea toamnei. Însă prima parte a lunii august este întotdeauna încremenită și dogoritoare. Liniștea este stranie, diminețile albe, goale, amiezile cu soare orbitor și apusurile de soare impregnate cu prea multă culoare. De multe ori noaptea este luminată de câte un fulger solitar. Nici urmă de tunet ori de ploaie binefăcătoare. Sunt zile ciudate, fără vlagă, zile din acelea sufocante, când te simți tentat să faci lucruri pe care cu siguranță ai să le regreti mai târziu.

Într-o asemenea zi, nu cu foarte mult timp în urmă, s-au petrecut trei întâmplări care la început păreau că n-au nicio legătură între ele.

Odată cu ivirea zorilor, Mae Tuck porni de-acasă călare înspre pădurea aflată la marginea satului Treegap. Mergea

într-acolo, aşa cum făcea la fiecare zece ani, ca să-i întâmpine pe cei doi fi ai ei – Miles şi Jesse.

Pe la amiază, Winnie Foster, a cărei familie stăpânea păduricea Treegap, își pierdu în cele din urmă răbdarea și hotărî că e vremea să se gândească serios să fugă de acasă.

Iar pe seară, la poarta casei familiei Foster își făcu apariția un străin. Căuta pe cineva, dar n-a spus pe cine caută.

Veți fi de acord că între aceste fapte nu există nicio legătură, nu? Dar uneori întâmplările se pot lega între ele în cel mai ciudat chip cu putință. Pădurea Treegap se afla chiar în centru, ca axul unei roți. Căci toate roțile trebuie să aibă un ax. Și roata mare are un ax, la fel ca un vechi calendar solar, în centrul căruia stă chiar soarele. Axele acestea sunt punctele fixe și nu trebuie zgândărite în niciun fel, fiindcă fără ele s-ar nărui toate. Însă, uneori, oamenii află prea târziu cum stau lucrurile.

Unu

Drumul către Treegap fusese îndelung bătătorit de o cireașă de vaci, să spunem, foarte relaxate. Abătându-se în curbe și unghiuri ușoare, drumul cotea, se unduia în sus, desenând un fel de tangentă la coama unei coline, coborâ din nou ușurel printre petice de pământ acoperite cu trifoi roind de albine, apoi tăia o pajiște de-a curmezișul. Aici marginile i se pierdeau. Se lătea și părea că vrea să se opreasă și să se odihnească o vreme, întocmai ca o vită pe pășune, care privește liniștită în zare, în timp ce rumegă încet. Pentru ca, mai încolo, drumul să continue și să ajungă, în sfârșit, până la liziera pădurii. Acolo însă, chiar de sub umbra primilor copaci, își schimba brusc direcția, descriind un arc larg, ca și cum pentru prima dată ceva l-ar fi făcut să se gândească mai bine încotro să o ia, și trecea mai departe, ocolind pădurea.

De cealaltă parte a pădurii, senzația de liniște dispărea. Drumul nu mai aparținea doar vitelor, ci intra destul de abrupt în stăpânirea oamenilor. Și deodată căldura soarelui era înăbușitoare, colbul devinea copleșitor și iarba rară de pe margini apărea zdrențuită, pricăjită. În partea stângă

se ridica prima construcție, o casă de țară pătrăoasă și solidă, cu o înfățișare neprietenoasă, înconjurate de iarba tunsă atât de scurt, că și se rupea inima de mila ei, dar și de un gard zdravăn din fier, înalt de vreun metru și douăzeci de centimetri, care părea să-ți spună: „Șterge-o! N-ai ce căuta pe-aici!” Așa că bietul drum trecea mai departe, tărându-se prin sat, printre alte și alte case, din fericire tot mai puțin amenințătoare. Dar satul – cu excepția pușcăriei și a spânzurătorii – nu contează aici. Numai prima casă contează. Prima casă, drumul și pădurea. Atât.

Pădurea, fără îndoială, avea ceva ciudat. Și înfățișarea ei îți dădea de înțeles, exact ca prima casă din sat, că ai face mai bine să-ți vezi de drum mai departe, dar din cu totul alt motiv. Casa era atât de bățoasă, încât, trecând pe lângă ea, îți venea să faci tărăboi ca să-i faci în ciudă și poate chiar să-i arunci o piatră sau două în cap. Însă pădurea!... Pădurea părea că doarme, dusă în altă lume. Din cauza asta în preajma ei îți venea să vorbești numai în șoaptă. Probabil că așa gândeau și vacile din cireadă, trecând pe lângă ea: „S-o lăsăm în pacea ei, n-o să-i tulburăm tocmai noi liniștea.”

E greu de spus dacă toată lumea avea aceeași impresie, văzând pădurea aceasta. Poate că unii nu simțeau așa. Dar majoritatea oamenilor o oculeau fiindcă și drumul îi dădea ocol. Prin pădure nu trecea niciun drum. Și mai exista un motiv pentru care oamenii lăsau pădurea în pace: era proprietatea familiei Foster, cei care locuiau în casa cea încruntată de la marginea satului, aşadar, era proprietate privată, deși, nefiind îngrădită, oricine putea intra în ea.

Dacă stai bine să te gândești, ideea de proprietate asupra pământului e o chestie foarte ciudată. În definitiv, până unde în adâncime se întinde proprietatea ta? Dacă deții o bucată de teren, asta înseamnă că ești stăpân peste o felie care se îngustează și coboară până în centrul pământului, unde se întâlnesc cu toate celelalte proprietăți ale altora? Sau este a ta numai crusta subțire de la suprafață, dedesubtul căreia mișună viermii prietenoși, cărora prea puțin le pasă dacă îți încalcă sau nu proprietatea?

În orice caz, întrucât copacii creșteau pe pământ – cu excepția, firește, a rădăcinilor –, pădurea aceasta cu siguranță constituia proprietatea familiei Foster, locatarii casei încrunstate; iar dacă ei nu intrau niciodată în ea și nu aveau niciodată chef să colinde printre copaci, ei bine, asta era treaba lor. Nici Winnie, singurul copil din casa aceea, nu mergea niciodată în pădure, deși, câteodată, de dincolo de gardul protector al casei, pe când zdrăngănea barele de fier ale gardului cu un băt, mai arunca o privire într-acolo. Dar curioasă cu adevărat în legătură cu pădurea lor nu fusese niciodată. Interesant îți pare întotdeauna numai ceea ce nu ai, nu lucrurile care îți aparțin.

Și, într-adevăr, prin ce ar fi putut stârni cuiva vreun interes special cele câteva biete pogoane de pădure? Și aici, ca pretutindeni, șuvițe groase de lumină ori fi străpungând întunericul pădurii, ori fi mișunând și pe aici o mulțime de veverițe și păsări, iar pe jos s-o fi așternut un covor gros, jilav de frunze. Și, cu siguranță, s-or fi afărand și aici toate celelalte lucruri la fel de obișnuite, dar nu la fel de plăcute, dintr-o pădure, cum sunt păianjenii, spinii sau viermii.

Până la urmă, totuși, de vină pentru izolarea pădurii acesteia erau numai vacile, cu înțelepciunea lor, de care ele, nefiind destul de inteligente, nu erau conștiente. Dar vacile erau într-adevăr înțelepte. Dacă, întorcându-se spre sat, ele ar fi tăiat-o drept prin pădure, în loc să o înconjoare, atunci de bună seamă că și oamenii ar fi urmat aceeași cale. Și atunci, oamenii ar fi văzut de bună seamă uriașul frasin care se înălța chiar în mijlocul pădurii, și după o vreme ar fi găsit și micul izvor care susura printre rădăcinile lui, bine ascuns sub un morman de pietre. Iar această descoperire ar fi însemnat un dezastru atât de mare, încât axa bâtrânlului, obositului pământ, stăpânit sau nu de cineva până în miezul lui incandescent, ar fi tremurat ca un gândăcel pe gămălia unui ac.

Doi

Așadar, în ziua aceea din prima săptămână a lunii august, Mae Tuck se trezi din somn în zori și o bucată de vreme rămase cu ochii la pânzele de păianjen de pe tavan. După un timp, spuse cu voce tare:

— Mâine vor ajunge acasă și băieții!

Lungit pe spate lângă ea, soțul lui Mae rămase neclintit. Încă dormea, iar zbârciturile care în timpul zilei îi încrețeau chipul, trădând o adâncă tristețe, în somn se netezeau și abia dacă se mai vedea. În timp ce sforțația încetișor, colțurile gurii i se ridicară și zâmbi pentru o clipă. Tuck nu zâmbea aproape niciodată, decât în somn.

Mae se ridică în capul oaselor și îl privi cu multă îngăduință.

— Ziceam că mâine vor ajunge acasă și băieții, spuse ea din nou, ceva mai tare.

Tuck tresări și zâmbetul îi dispără de pe chip. Deschise ochii și spuse oftând:

— De ce m-ai trezit? Visam... Din nou visul acela frumos, în care eram toți în rai și habar n-aveam de Treagap.

Mae se încruntă. Era o femeie zdravănă, rotundă ca un cartof, cu față mare și cu ochi căprui blânzi.

— Nu are niciun rost să mai visezi așa ceva, spuse ea. Oricum n-o să se schimbe nimic.

— Asta îmi spui în fiecare zi, răsunse Tuck, întorcându-se pe cealaltă parte, dar nu hotărăsc eu ce visez.

— Așa o fi cum spui, zise Mae. Totuși, până acum ar fi trebuit să te obișnuiești cu situația asta.

Tuck oftă, apoi spuse:

— Eu am să mai dorm puțin.

— Eu nu, replică Mae. Iau calul și mă duc până în păduri să-i întâmpin.

— Pe cine să întâmpini?

— Pe băieți, Tuck! Pe fiii noștri. Am să merg călare să-i întâmpin.

— Ar fi mai bine dacă n-ai face asta, spuse Tuck.

— Știi, răsunse Mae, dar ard de nerăbdare să-i văd. Oricum, sunt zece ani de când n-am mai pus piciorul în Treegap. Nu-și mai amintește nimeni de mine. Am să pornesc la apusul soarelui, și numai până la marginea pădurii. N-am să intru în sat. Chiar dacă m-ar vedea cineva, nu și-ar mai aminti de mine. Nici mai înainte nu m-au recunoscut, nu?

— Bine, fă cum dorești, răsunse Tuck cu față în pernă. Eu vreau să mai dorm.

Mae Tuck se dădu jos din pat și începu să se îmbrace: trei jupoane, o fustă maro-ruginie cu un buzunar enorm, o jachetă veche din bumbac și un șal tricotat, pe care și-l prinse peste piept cu o broșă dintr-un metal mat. Fâșaitul

hainelor femeii îi sună în urechi lui Tuck atât de familiar, încât ghici cu ce se îmbrăcăse fără a deschide ochii măcar.

— N-ai nevoie de șal în miezul verii, zise.

Mae nu luă în seamă remarcă lui. În schimb, spuse:

— Tu te descurci? Nu vom ajunge înapoi, eu și băieții, decât mâine seară, târziu.

Tuck se întoarse pe cealaltă parte și făcu o mutră acră.

— Ce-ar putea să mi se întâmple?

— Asta așa este, răsunse Mae. Tot uit că nu îi se poate întâmpla nimic.

— Eu nu uit niciodată, răsunse Tuck. Distracție plăcută! Si într-o clipă adormi la loc.

Mae se aşeză pe marginea patului și își trase în picioare o pereche de botine scurte, dintr-o piele atât de tocită și înmuiată de vreme, încât era de mirare că nu se dezmembrau cu totul. Apoi se ridică și luă de pe lavoarul de lângă pat un mic obiect de formă pătrată. Era o cutiuță muzicală pe care erau pictați trandafiri și lăcrimoare. Era singurul lucrușor drăguț pe care Mae îl avea și nu pleca niciodată nicăieri fără cutia ei muzicală. Atinse o clipă cu degetele cheița din partea de jos a cutiuței, dar, aruncând o privire înspre Tuck care dormea dus, scutură din cap și doar mângâie cutiuța ușurel, apoi și-o strecură în buzunar. În sfârșit, își acoperi capul cu o pălărie albastră de paie cu boruri pleoștite, parcă obosite, pe care și-o trase bine peste urechi.

Dar, înainte de a-și pune pălăria pe cap, își pieptăna părul șaten-cenușiu și îl răsuci într-un mic coc la ceafă. Îl aranjă repede și cu îndemânare, fără a arunca nici măcar o privire în oglindă. Nu avea nevoie să se vadă, cu toate că